

Arrest

nr. 73 154 van 12 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Zimbabwaanse nationaliteit te bezitten, tot de Shona-etnie te behoren en geboren te zijn in Harare. U woonde in Marirangwe.

U vroeg een eerste maal asiel aan in België op 2 mei 2006. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 8 mei 2006 een beslissing tot weigering van verblijf, waartegen op 9 mei 2006 een dringend beroep werd ingediend. In het kader van dit dringend beroep nam het CGVS op 26 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U diende op 5 september 2007 een beroep tot schorsing en op 15 december 2010 een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad van State. Beide beroepen werden verworpen op 8 februari 2011. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 13 april 2011 vroeg u voor de **tweede maal asiel** aan. U legde in het kader van deze asielaanvraag volgende documenten neer: een opsporingsbericht van het Ministry of Justice and Legal Affairs; een opsporingsbericht van het Ministry of Home Affairs; een voor eensluidend verklaard afschrift van een uittreksel uit het geboorteregister; een blad met de naam van de contactpersoon via wie u een paspoort probeerde te krijgen; een emergency travel document en een attestation of nationality; een lidkaart van de politieke partij Movement for Democratic Change (hierna MDC); een omslag en een DHL-verzendingsdocument waarmee sommige van de documenten vanuit Zimbabwe naar u verstuurd werden en een aantal kranten- en internetartikels over de politieke situatie in Zimbabwe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** op 26 juni 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen. U wist met name uw beweerde vervolging door de politie en door de familie van uw echtgenoot in het kader van de moord op uw echtgenoot door uw broer niet aannemelijk te maken.

Daarnaast kan het volgende worden opgemerkt voor wat betreft de **nieuwe elementen** die u in het kader van voorliggende asielaanvraag aanbracht.

Ten eerste kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u voorgelegde **documenten**. Met betrekking tot het opsporingsbericht van het Ministry of Justice and Legal Affairs (dd. 18 december 2009), gericht aan uw oom (E.M.), en van het opsporingsbericht van het Ministry of Home Affairs (dd. 15 oktober 2008), gericht aan chief Nuamweda, waarin de geadresseerden gevraagd wordt waar u zich bevindt, kan worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat deze documenten dateren van eind 2008 en eind 2009, terwijl u reeds in mei 2006 Zimbabwe verliet. Het komt weinig geloofwaardig voor dat de autoriteiten zich pas ruim 2 jaar na de feiten zouden hebben gerealiseerd dat u verdwenen was. Eveneens merkwaardig is dat het document van het Ministry of Justice and Legal Affairs (dd. 18 december 2009) gericht werd aan uw oom (E.M.) in het licht van uw bewering dat uw oom reeds in januari 2007 Zimbabwe verliet (gehoor p.5,7). Indien de autoriteiten – i.c. het Ministry of Justice and Legal Affairs – zich werkelijk wilden informeren over uw verblijfplaats bij een familielid (i.c. uw oom (E.M.)), zou men toch verwachten dat zij zich ervan zouden vergewissen of dat familielid op het moment dat zij het opsporingsbericht verstuurd nog wel in Zimbabwe verbleef, omdat het anders geen zin had hun licht op te steken bij dit familielid. De vaststelling dat het opsporingsbericht in december 2009 naar uw oom (E.M.) werd verstuurd, daar waar uw oom al in januari 2007 Zimbabwe had verlaten is dan ook weinig overtuigend. Daarnaast kan worden opgemerkt dat op beide documenten eenzelfde rechthoekige stempel voorkomt waarin 'Min. of Justice Legal & Parliamentary Affairs' staat, hetgeen merkwaardig is omdat het ene document inderdaad uitgaat van het Ministry of Justice and Legal Affairs, maar het andere van het Ministry of Home Affairs, zodat men eerder zou verwachten dat op het 2de document een stempel van het Ministry of Home Affairs zou staan. Op het document van het Ministry of Justice and Legal Affairs wordt niet vermeld van wie (welke persoon in welke functie) deze brief uitgaat; er komt enkel een onleesbare handtekening op voor.

Wanneer u gevraagd wordt wat in de opsporingsberichten staat, verklaarde u dat in het opsporingsbericht van het Ministry of Justice and Legal Affairs (dd. 18 december 2009), gericht aan uw oom (E.M.), aan uw oom gevraagd wordt of hij weet waar u bent en dat ze hem zullen arresteren als hij u niet brengt (gehoor CGVS, p.7). In het document staat echter niet dat uw oom gearresteerd zal worden als hij u niet brengt, maar wel dat – indien uw oom valse verklaringen aflegt over uw verblijf – hij zal aangeklaagd worden wegens obstructie van het gerecht. Wanneer u gevraagd werd naar de inhoud van het andere opsporingsbericht [van het Ministry of Home Affairs], gericht aan de chief [Nuamweda], bleek u de inhoud van dit document niet te kennen (gehoor CGVS, p.7), hetgeen opmerkelijk is omdat het mede op basis van dit document is dat u een nieuwe asielaanvraag indiende. Het is merkwaardig dat u de juiste inhoud van geen van beide documenten blijkt te kennen. U stelde het opsporingsbericht gericht aan Chief Mubaiwa te hebben verkregen via de vrouw van de chief, die het aan de dochter van de zus van uw moeder gaf, maar gevraagd naar de naam van de vrouw van de chief, bleef u merkwaardig genoeg het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p.6, 8-7), terwijl u eerder nochtans had verklaard dat u uw hele leven in het dorp Mirirangwe woonde waar Chief Mubaiwa chief dorpshef was (gehoor CGVS, p.4, 8) en de chief persoonlijk te hebben gekend (gehoor CGVS, p.9). Al deze opmerkingen roepen vragen op bij de bewijswaarde van deze 2 opsporingsberichten voor uw bewering dat u gezocht wordt door de autoriteiten. Er kan overigens worden opgemerkt dat in de 2 opsporingsberichten enkel wordt vermeld dat men u zoekt in verband met de dood van uw echtgenoot, zonder meer. Op de vraag of het niet kan dat men u enkel wil ondervragen over wat u over de moord van uw man weet en u verder met rust zal laten, antwoordt u dat u denkt dat dit enkel in België kan en dat men in Afrika moet betalen om steun te krijgen van de politie en dat ze je zo kunnen doden (gehoor

CGVS, p.10). Niets in de 2 voorgelegde opsporingsberichten wijst er echter op dat politie u niet zou helpen, laat staan zou doden.

Het door u voorgelegde 'Attestation of nationality' (dd.14 december 2007) en het 'Emergency Travel Document' (dd.16 juli 2009), beiden afgeleverd door de Zimbabweanse ambassade in Brussel en de 'Certified Copy of an Entry of Birth Registered in the District of ... in Zimbabwe' (s.d), die door uw oom vanuit Zimbabwe naar u werd verstuurd (gehoor CGVS, p.2) bevestigen uw identiteit en nationaliteit, waaraan hier niet meteen wordt getwijfeld. De vaststelling dat deze documenten door u bij de Zimbabweanse autoriteiten werden aangevraagd en door de Zimbabweanse autoriteiten werden afgeleverd nadat u het land on 2006 had verlaten, roept vragen op bij de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolg' en bij het realiteitsgehalte van het 'risico op het lijden van ernstige schade' ten aanzien van deze autoriteiten. Men zou immers niet verwachten dat u contact zou zoeken met de Zimbabweanse autoriteiten indien u werkelijk door hen werd opgespoord en het is evenmin weinig aannemelijk dat autoriteiten documenten zouden afleveren aan iemand die bij hen geregistreerd staat als voortvluchtig.

Voor wat betreft de voorgelegde MDC-lidkaart kan worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doet aan het voorgaande. In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u immers uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gehad vanwege uw MDC-lidmaatschap, aangezien de autoriteiten hier niet van op de hoogte waren (zie 'bevestigende beslissing van weigering van verblijf' dd.26 juni 2006 in het kader van uw eerste asielaanvraag) en in het kader van voorliggende aanvraag haalde u evenmin elementen aan waaruit zou blijken dat uw MDC-lidmaatschap momenteel bij terugkeer naar Zimbabwe problematisch zou zijn. Het document met contactgegevens van de persoon via wie u een paspoort probeerde te verkrijgen, de omslag (zonder postzegels of stempels) waarin u via uw oom de 'Certified Copy of an Entry of Birth Registered in the District of ... in Zimbabwe' (s.d)' zou hebben gekregen (gehoor CGVS, p.2), en het verzendingsdocument van DHL voegen niets essentieels toe aan hogervermelde argumenten. De door u voorgelegde pers- en internetartikels betreffen de algemene politieke situatie in Zimbabwe en als dusdanig niet bewijskrachtig voor de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Verder kunnen nog een aantal opmerkingen worden gemaakt over de **verklaringen** die u in het kader van voorliggende asielaanvraag aflegde.

U verklaarde dat uw broer uw man doodde (gehoor CGVS, p.9) en dat u bang bent voor de familie van uw man (gehoor CGVS, p.11), in het bijzonder voor de jonge broer van uw man die in het leger zit en voor de vader van uw man (gehoor CGVS, p.5, 10). Toen u echter gevraagd werd of u de naam van de broer van uw man kent, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat het niet echt om een broer van uw man gaat (gehoor CGVS, p.5, 11). Op de vraag naar de naam van de vader van uw man, antwoordde u dat u niet zeker bent, omdat ze hem soms Charles, en soms Francis noemen. Het is erg bevreemdend dat u de (echte) namen van de personen die u vreest niet eens en nog steeds niet blijkt te kennen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster stelt in onderhavig verzoekschrift herhaaldelijk dat dit een beroep tot nietigverklaring behelst en voert hierin een aantal "middelen tot nietigverklaring" aan.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster maakt in haar verzoekschrift gewag van het feit dat zij en haar partner door de Servische gendarmerie als etnische Albanezen worden geviseerd en onmogelijk kunnen terugkeren naar Servië (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5-6).

2.4. Ter terechtzitting wordt, wanneer gevraagd wordt dit toe te lichten gelet op verzoeksters Zimbabweanse nationaliteit en afkomst, aangegeven dat de passage aangaande verzoeksters vrees ten aanzien van Servië zoals opgenomen in het verzoekschrift niet in aanmerking dient te worden genomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van *“de regels van behoorlijk bestuur”* en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is volgens haar gebaseerd op onjuiste motieven, er is een gebrek aan duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en zij is gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. Verzoekster herhaalt de aangehaalde feiten, stelt dat zij omdat haar broer haar echtgenoot heeft gedood wordt gezocht door de familie van haar echtgenoot en door de autoriteiten en betoogt dat zij niet de nodige financiële middelen heeft voor bescherming door de politie, die enkel bescherming biedt indien hier financieel iets tegenover staat. Uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de autoriteiten naar haar op zoek zijn.

De brieven werden wel degelijk verstuurd naar haar oom. Het is niet onlogisch dat er in 2008 nog een brief wordt verstuurd inzake de feiten die plaatsvonden in 2006. Dat haar oom het land in 2008 reeds had verlaten wil niet zeggen dat op zijn adres geen post meer kan aankomen. Dat twee dezelfde stempels staan op de brieven is verzoekster niet eerder opgevallen. Zij heeft deze via via ontvangen en heeft voor de stempels geen uitleg. Verweerder laat uitschijnen dat de documenten vals zouden zijn doch brengt hiervan geen effectief bewijs bij zodat hiermee rekening moet worden gehouden. De stempel op de documenten is inderdaad dezelfde doch vertoont een andere datum. Dat zij onvoldoende op de hoogte bleek van de inhoud van de opsporingsbevelen wijt verzoekster aan haar beperkte scholing en aan het feit dat zij niet goed Engels kan lezen. Het is niet omdat zij de inhoud niet kent dat deze niet correct is. In de brieven staat dat zij wordt gezocht en zij heeft hiervan een kopie bij zodat geen discussie kan bestaan over de inhoud ervan. Verzoekster stelt dat zij enkel de chieff kende en niet diens vrouw. Dit is niet ongebruikelijk en zij stelt zich de vraag wie in België de naam kent van de vrouw van de burgemeester. Verzoekster stelt dat de autoriteiten niet al de moeite doen om haar op te sporen indien dit louter voor een verhoor zou zijn.

Verzoekster stelt minstens onder de subsidiaire bescherming te vallen. Ook vreest zij de autoriteiten nu zij haar land verlaten heeft om elders asiel aan te vragen.

Verzoekster betoogt dat het niet uitzonderlijk is dat zij zonder problemen documenten bekwam via de ambassade. De ambassade in België kan immers niet op de hoogte zijn van het feit dat de plaatselijke autoriteiten iemand zoeken. Dat zij documenten bekwam wil niet zeggen dat de plaatselijke autoriteiten haar niet zoeken. Dit is een veronderstelling die niet wordt gestaafd door objectieve elementen.

Het CGVS bewijst aldus onvoldoende dat verzoeksters verklaringen bedrieglijk zijn, hetgeen niet getuigt van behoorlijk bestuur. Minstens is verder onderzoek aangewezen. Verzoeksters verklaringen werden uit hun context gehaald en verkeerd geïnterpreteerd. Tevens kon zij niet antwoorden *“op deze argumentatie van tegenpartij omtrent de diverse rapporten noch werden deze meegedeeld tijdens het verhoor van verzoekster”*.

3.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Het CGVS motiveert volgens haar zonder enig verder onderzoek. De bestreden beslissing werd lichtzinnig en foutief gemotiveerd en het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden zonder deze grondig te onderzoeken. De motivering is gebaseerd op onjuiste en niet bewezen gegevens en bij gebrek aan duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak. De bestreden beslissing is dan ook genomen met machtsoverschrijding en in strijd met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verweerder haalt geen objectief element aan waaruit blijkt dat verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig zijn en haar vrees wordt door het CGVS niet weerlegd. Er dient ook steeds te worden

gekeken naar de concrete situatie ter plaatse en uit de documenten blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

3.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 en 14 EVRM.

Zij betoogt dat verweerder van oordeel is dat zij naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De feitenbeschrijving bevat echter voldoende aanwijzingen dat zij bij een terugkeer slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

3.1.4. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van artikel 5 en 8 EVRM.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen sprake. Artikel 5 EVRM zal zonder meer geschonden worden zodra zij terugkeert, temeer *“vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad”*. Verzoekster heeft geen inkomsten en geen verblijfplaats in Zimbabwe. *“Tevens heeft zij medische problemen die onvoldoende behandeld kunnen worden in Zimbabwe door het feit dat haar de toegang tot medische hulpverlening erg beperkt is”*. Verzoekster verwijst naar artikel 8 EVRM en stelt dat het voor haar onmogelijk is een familieleven te leiden in haar land gezien zij bij een terugkeer zal worden mishandeld en uitgestoten. Zij heeft inmiddels een band opgebouwd in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij.

3.1.5. Verzoekster stelt nog dat, indien haar beroep niet gegrond zou worden verklaard, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Zij heeft alle banden met haar thuisland verbroken, riskeert om er te worden mishandeld, verblijft reeds 5 jaar in België en heeft haar leven hier opnieuw opgebouwd. Zij is goed geïntegreerd en volgt Nederlandse lessen.

3.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.2. Hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet geschonden zou kunnen zijn wordt door verzoeker niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

3.2.3. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 14 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.4. Inzake verzoeksters betoog dat bij een terugkeer artikel 3, 5 en 8 EVRM geschonden dreigen te worden merkt de Raad op dat hij in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad kan zich op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoekster legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar relatie met haar partner, wiens overlijden nochtans aan de basis zou liggen van haar problemen. Zo verklaarde zij tijdens haar eerste asielprocedure aanvankelijk eenduidig dat zij met haar partner getrouwd was, om even verder, gevraagd wat voor huwelijk het was, te ontkennen dat zij gehuwd waren net zoals zij dit ook in onderhavige procedure ontkent (map eerste aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.4-5; map tweede aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.4). Voorts verklaarde zij tijdens haar eerste asielaanvraag dat zij samen waren sedert 1990, gaf zij aan dat zij feitelijk niet echt samenwoonde met haar partner en stelde zij uitdrukkelijk dat zij in haar land van herkomst alleen woonde (map eerste aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.4-5). Tijdens onderhavige asielprocedure stelde verzoekster echter dat zij en haar partner samenleefden en dat zij samenwoonde met haar partner sedert 1992 en verklaarde zij, wanneer werd gevraagd of zij mensen van zijn familie kende: *"Ja mijn boyfriend en ik leefden samen"* (map tweede aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.4, 9).

Verzoekster legde tevens tegenstrijdige verklaringen af inzake de chronologie van de feiten die haar ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten. Zij situeerde het incident waarbij haar partner haar zoon wilde meenemen en haar broer, die soldaat is, haar partner verjoeg tijdens haar eerste asielprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in januari 2006, terwijl zij dit bij het CGVS herhaaldelijk en eenduidig situeerde voor kerstmis in december 2005. Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen ter zake, kwam zij niet verder dan te stellen: *"misschien ben ik het vergeten"*. Bovendien legde verzoekster incoherente verklaringen af omtrent het moment waarop het huis van haar broer, waar zij sedert voormeld incident verbleef, in brand zou zijn gestoken. Bij de DVZ stelde zij dat dit *"op een nacht"* gebeurde en gaf zij uitdrukkelijk aan niet precies te weten wanneer dit gebeurde, terwijl zij bij het CGVS beweerde dat het huis van haar broer in brand zou zijn gestoken nog dezelfde nacht als de dag waarop zij naar haar broer ging om er te verblijven. Daarenboven zou verzoekster, nadat zij zou zijn ondergedoken in het bos, door haar partner en een aantal dorpsgenoten zijn aangevallen waarbij haar zoon zou zijn gedood en haar dochtertje zou zijn meegenomen, doch legde zij ook dienaangaande tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ beweerde zij dat dit incident plaatsvond midden maart 2006 terwijl zij bij het CGVS aangaf dat dit reeds in februari 2006 gebeurde (map eerste aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.12-13, 20, 43-45; gehoorverslag DVZ, nr.41).

Verzoekster verklaart bovendien dat zij zou worden gezocht door de familie van haar partner nadat deze werd gedood door haar broer doch legde omtrent haar beweerde vervolgers, met name de vader en de broer van haar partner, tegenstrijdige en vage verklaringen af. Tijdens haar eerste asielprocedure verklaarde zij eenduidig dat de naam van de vader van haar partner Richard was en dat het zijn broer was die Charles heette (map eerste aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.6). Tijdens onderhavige asielaanvraag beweerde verzoekster echter dat zij de naam van de vader van haar partner niet zeker wist en stelde zij dat deze soms Charles en soms Francis werd genoemd. Voorts gaf zij tijdens de tweede asielaanvraag eerst spontaan aan dat de situatie wordt bemoeilijkt doordat de jongere broer van haar partner in het leger zit doch antwoordde zij, vervolgens gevraagd naar diens naam: *"Ik weet het niet, het is niet echt een broer van hem"* (map tweede aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.5, 11). Dat zij de naam van deze persoon niet eens en nog steeds niet kent is erg bevreemdend.

Daarenboven legde verzoekster in onderhavige asielpcedure tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen die plaatsvonden na haar vertrek uit Zimbabwe. Bij de DVZ verklaarde zij dat haar dochter bij haar oom E.M. verbleef en dat zij niet wist dat haar oom was vertrokken uit Zimbabwe. Zij zou vanuit België contact hebben gehad met haar vriendin Florence, die haar vertelde dat haar oom ongeveer een jaar geleden (hetzij in 2010) vertrok naar Zuid-Afrika en haar dochter plaatste bij "een familie". Deze familie zei, wanneer Florence haar dochter trachtte te vinden, dat deze zou zijn meegenomen door twee gemaskerde mannen en zou zijn verkracht (map tweede aanvraag, verslag DVZ, nr.37). Bij het CGVS beweerde verzoekster echter dat haar oom Zimbabwe niet in 2010 doch reeds in 2007 zou hebben verlaten omwille van haar problemen. Bovendien beweerde zij bij het CGVS dat haar oom toen deze het land verliet haar zou hebben opgebeld omdat deze ingevolge zijn vertrek haar dochter naar België wilde sturen. Dit kan niet worden gerijmd met haar verklaring bij de DVZ dat zij niet wist dat haar oom het land verliet en dit slechts na een jaar vernam via haar contacten met Florence. Daarenboven kunnen verzoeksters verklaringen bij het CGVS omtrent haar contacten met Zimbabwe niet worden gerijmd met haar verklaringen bij de DVZ inzake het contact met Florence. Bij het CGVS verklaarde zij immers, gevraagd naar haar contacten met Zimbabwe, dat zij tot januari 2007 in contact stond met haar oom en dat zij daarna enkel nog persoonlijk contact had met haar nicht Simbogie. Bovendien beweerde verzoekster, daar waar zij bij de DVZ nog aangaf dat haar oom haar dochter bij zijn vertrek zou hebben geplaatst bij "een familie" en dat deze familie, wanneer Florence haar dochter trachtte op te sporen, zei dat deze werd meegenomen en verkracht, bij het CGVS dat haar dochter door haar oom zou zijn ondergebracht bij een vriendin van haar. Gevraagd naar de naam van deze vriendin, antwoordde zij na enige aarzeling: "Yemorai". Verzoekster ontkende voorts eenduidig dat zij met Yemorai ooit nog in contact stond. Wanneer haar even verder werd gevraagd wie dan de Florence was waarvan zij bij de DVZ melding maakte, antwoordde zij dan weer: "wel zij heeft mijn dochter". Geconfronteerd met het feit dat zij deze persoon eerder Yemorai noemde beweerde zij vervolgens: "het is Yemorai of Florence" en hield zij, gevraagd om uitleg, voor dat deze persoon twee namen heeft, hetgeen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen, te meer daar uit verzoeksters verklaringen bij de DVZ duidelijk blijkt dat haar dochter niet bij Florence verbleef doch dat deze door haar oom bij "een familie" zou zijn geplaatst (map tweede aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.5, 7-8,11).

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster bij het CGVS beweerde dat haar broer, uit wraak voor het feit dat hij haar partner zou hebben gedood, zou zijn vermoord en dit drie weken na haar vertrek uit haar land van herkomst en in juni 2006 (*ibid.*, p.9). Niet alleen brengt zij ter staving hiervan niet het minste begin van bewijs bij, doch tevens vermeldde zij dit nergens bij de DVZ (map tweede aanvraag, verslag DVZ, nr.37). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Dat verzoekster een dermate essentieel gegeven als de moord op haar broer ingevolge haar beweerde problemen onvermeld zou laten bij de DVZ is in het geheel niet aannemelijk en maakt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien verklaart verzoekster tevens de autoriteiten in haar land van herkomst te vrezen en te worden gezocht door de politie. Zij maakte hiervan tijdens het gehoor bij de DVZ in het kader van haar eerste asielaanvraag echter niet de minste melding, hetgeen om de reeds hoger aangehaalde redenen nochtans van haar kon worden verwacht. Geconfronteerd met deze vaststelling kwam zij niet verder dan te stellen: "ik denk dat ze dat niet hebben gevraagd". Deze verklaring kan echter niet vergoelijken waarom zij naliel melding te maken van haar vrees jegens de autoriteiten. Indien zij daadwerkelijk de politie vreesde kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit spontaan en van bij de aanvang van haar eerste asielpcedure zou vermelden, te meer daar haar de kans werd geboden nog iets toe te voegen (map eerste aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.33-35, 37; gehoorverslag DVZ, nr.41).

De geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees ten aanzien van de autoriteiten in haar land van herkomst wordt daarenboven op fundamentele wijze ondergraven doordat zij een nationaliteitsattest en een reisdocument neerlegde, afgeleverd door de Zimbabwaanse ambassade in Brussel (map tweede aanvraag, documenten). Men zou niet verwachten dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk vreesde door de Zimbabwaanse autoriteiten te worden vervolgd, contact zou zoeken met deze autoriteiten. Nog minder aannemelijk is het dat deze autoriteiten, indien verzoekster voortvluchtig zou zijn, aan haar documenten zouden afleveren. Verzoeksters loutere bewering dat de ambassade niet op de hoogte kan zijn van het feit dat de plaatselijke autoriteiten iemand zoeken wordt in het geheel niet onderbouwd en

doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dat zij de Zimbabwaanse ambassade in Brussel contacteerde om documenten te bekomen duidt aan dat zij geen vrees koestert voor de autoriteiten in haar land van herkomst daar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij weet dat de ambassade de diplomatieke vertegenwoordiging is van de Zimbabwaanse autoriteiten.

De neergelegde opsporingsberichten vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande (map tweede aanvraag, documenten). Vooreerst is het erg opmerkelijk dat deze documenten slechts zouden zijn uitgereikt in oktober 2008 en december 2009 aangezien de dood van verzoeksters partner zou dateren van begin 2006. Dat de politie zich, indien deze dacht dat verzoekster iets met dit overlijden te maken had, slechts meer dan twee en een half jaar later zou realiseren dat verzoekster verdwenen was en naar haar op zoek zou gaan, is niet aannemelijk. Bovendien wordt de authenticiteitswaarde van beide stukken ondermijnd doordat zij beide een stempel bevatten van het Ministerie van Justitie met het adres van dit Ministerie, en dit ondanks dat één opsporingsbevel uitgaat van het Ministerie van Justitie en het andere van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat bovendien is gevestigd op een ander adres. Verzoekster erkent dit overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift en stelt hiervoor geen uitleg te hebben. De geloofwaardigheid van de inhoud van de neergelegde opsporingsberichten wordt bovendien op frappante wijze verder ondermijnd doordat verzoekster zich klaarblijkelijk zelf niet eens de moeite heeft getroost om zich hierover te informeren. Uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat zij van deze inhoud niet op de hoogte was tijdens het gehoor bij het CGVS. Dat dit zou liggen aan een beperkte scholing en het feit dat zij niet goed Engels kan lezen kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zij noemde het Engels als één van haar talen van oorsprong (map tweede aanvraag, verslag DVZ, nr.8), liep school tot het vierde jaar middelbaar en tot op zestienjarige leeftijd en volgde daarbij les in het Engels en in het Shona. Bovendien bleek zij wel in staat haar adres af te lezen van haar Engelstalige MDC-lidkaart (map tweede aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.5; map eerste aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.2).

De overige door verzoekster neergelegde stukken bevatten geen gegevens die betrekking hebben op haar concrete asielmotieven zodat deze evenmin vermogen afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden asielrelaas.

Dat zij doordat zij het land verlaten heeft en elders asiel aanvraag in haar land van herkomst zou worden beschouwd als landverrader en de autoriteiten vreest wordt door verzoekster in het geheel niet aannemelijk gemaakt. Zij beperkt zich ter zake tot het uiten van blote beweringen, zonder echter ook maar het minste element bij te brengen om deze beweringen te ondersteunen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.8. Gelet op de sub 3.2.7. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en de beweerdte vrees ingevolge het verlaten van haar land, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere bewering dat zij geen inkomen of verblijf zou hebben bij een terugkeer kan in dit kader niet volstaan, te meer gelet op verzoeksters niveau van scholing, het feit dat zij ook in het verleden voldoende zelfredzaam bleek en in Zimbabwe nog beschikt over familie (map tweede aanvraag, gehoorverslag CGVS, p.4-5).

3.2.9. Verzoeksters bewering dat zij medische problemen zou hebben die onvoldoende behandeld kunnen worden in Zimbabwe wordt in het geheel niet uitgewerkt of gestaafd. Zij preciseert niet over welke medische problemen het zou gaan en toont hoe dan ook niet aan dat deze beweerdte medische problemen enig verband zouden vertonen met de criteria in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.10. Daar waar verzoekster nog aanvoert dat, indien haar beroep niet gegrond zou worden verklaard, dit een humanitair onrecht zou uitmaken, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal noch de Raad de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden.

Er bestaat geen bepaling die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS